

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 10. sep. 2010.

Kommunale skattestigninger er asociale!

”Det mest ærgerlige med KLs udspil er, at de bidrager til regeringens myte, om at det uanset hvad skal gøre ondt... Men det passer jo ikke. Alene ved at beskatte de multinationale selskaber og rulle regeringens skattelettelser til de rigeste ti procent tilbage, vil vi både kunne lukke hullet, og have råd til udvikling af velfærden.”

Disse kloge ord er formuleret 30. april i år af Enhedslistens kommunalpolitiske ordfører, Line Barfod. Anledningen var, at Kommunernes Landsforening (KL) spillede ud med et forslag om, at de lidt højere indtægtsgrupper skulle af med brugerbetaling for velfærdsydelser, f.eks. for hjemmehjælp. KL så her en mulighed for på en lempelig måde at lappe lidt på det store hul i kommunernes velfærdsbudget.

S og SF tog godt imod forslaget. Men Enhedslisten sagde klart fra: Enhedslisten vil gerne tage fra de rige, men ikke ved specielt at gå efter de gamle, de syge eller de svagelige rige! Og, som Line påpegede, man kan sagtens finde pengene uden at vælge mellem pest og kolera, mellem den ene eller den anden dårlige løsning.

I juni kom så den såkaldte kommuneaftale - med den regeringsdikterede nulvækst-ramme, der efterlader et hul i velfærden på 3-5 mia.kr. alene pga. den demografiske udvikling (flere ældre bl.a.). Igen var Line på banen:

”Oprør er på sin plads. KL’s bestyrelse har været uansvarlig ved ikke at modsætte sig regeringens urimelige sparekrav. - Den aftale, der er indgået, er en veritabel katastrofe for velfærden i kommunerne. Derfor mener vi, at borgere, ansatte og politikere rundt omkring i landets kommuner skal nægte at medvirke til de planlagte besparelser. - Pengene skulle hellere hentes hos dem, der blev mest forgyldt af regeringens skattepolitik.”

I disse dage forsøger kommunalbestyrelserne rundt omkring i landet så desperat at lægge budgetter for 2011 ud fra disse katastrofale rammer. Næsten overalt ser vi brutale nedskæringer på skoler, ældrepleje, daginstitutioner m.v. Men selv betydelige nedskæringer er mange steder ikke nok til at få regnskabet til at gå op. Derfor vil en lang række kommuner gerne sætte kommunalskatten op med i alt 1,2 mia.kr. – fire gange så meget som de 300 mio., regeringen vil tillade.

Enhedslisten har som udgangspunkt et glimrende princip, der som oftest har frelst os fra at falde i den fælde at stemme for nogle nedskæringer, fordi de er ”det mindste onde”: Vi kan sagtens indgå forlig, der ikke rummer alle de forbedringer, der er brug for – men vi stemmer altid imod enhver forringelse, dvs. imod enhver ændring, der rammer almindelige mennesker. Der er naturligvis en bagatelgrænse, hvor en snerydning fra eller til ikke skal afgøre sagen, men princippet er godt.

Og dermed er vi omsider nået til denne kommentars hovedemne: kommuneskatten.

For i en række kommuner har gode kræfter på venstrefløjen – herunder medlemmer af Enhedslisten – fået den ide, at man da bare kan kræve kommuneskatten forhøjet. Ikke mindst i år, hvor det ofte viser sig helt umuligt uden forøgede indtægter at lave et budget, der ikke indeholder uacceptable nedskæringer.

Men en forhøjelse af kommuneskatten er og bliver et asocialt forslag.

Principielt rammer det alle grupper af skatteydere procentuelt lige hårdt – men dermed rammer det i praksis de fattigste grupper langt hårdest, da først og fremmest disse vil mærke et indtægtstab på en halv eller en hel procent. De eneste, der eventuelt kan slippe billigere, er paradoksalt nok topskatteydere, som i nogle kommuner rammer skatteloftet og slipper helt!

Derfor er en forhøjelse af kommunalskatten en klar forringelse, som Enhedslisten ud fra sine principper altid bør stemme imod. Ikke for at pudse glorien og være de rene og ranke, men fordi vi ikke vil underminere modstanden mod, at regeringen vil lade lønmodtagere og folk på overførselsindkomster betale regningen for krisen. Og det gør man, selvfølgelig, hvis man selv er med til at føre kniven.

Det har været fremført, at de kommunale velfærdsydelse ofte går til de allersvageste grupper, mens kommunalskatten trods alt er mere solidarisk og jævnt fordelt: ”Hvis vi nu kan redde den senildementes gåtur ved at vi alle slipper en tyver eller to mere i kommunalskat – skal vi så ikke lige glemme principperne?” Problemet er bare, at den samme slags argument kan bruges til hvad som helst. For eksempel også til det modsatte: ”Hvis vi nu kan spare den enlige mor for en tyver om måneden i kommunalskat, så hendes barn kan få en gave med til børnefødselsdagen - blot ved at vi lader vuggestuetaksterne stige lidt (de fattigste har jo i forvejen friplads) – skal vi så ikke lige glemme principperne?”. Eller hvad med KL’s idé om at indføre differentieret brugerbetaling på nogle velfærdsydelser...??

Heldigvis har vi jo Lines udmærkede argumenter lige ved hånden: Det er en myte, skabt af regeringen, at vi skal vælge mellem pest og kolera. Pengene er der, hos overklassen, men regeringen foretrækker et set up, hvor underklassen i stedet slås med hinanden om, hvem der skal betale regningen!

Situationen er helt den samme, som når vi i en overenskomstkamp står over for en arbejdsgiverfastlagt 0-ramme. Her vil alle nok have forstået, at hvis vi foreslår lønnedgang for sygeplejerskerne for at give lidt til SOSUerne, opnår vi først og fremmest én ting: at underminere den fælles kamp, som skal til for at sprænge rammen!

Hvad angår de kommunale skattestigninger har regeringen og DF endda indført et straffesystem, så hele 75% af en kommunal skattestigning modregnes øjeblikkeligt i den enkelte kommunes bloktilskud. Det vil sige, at for at skaffe den manglende tyver til den senildementes gåtur, skal vi hive ikke tyve, men firs kroner op af den enlige mors lomme! Så er også barnets egen fødselsdagsfest vist ved at være i fare... Og for at det ikke skal være løgn, modregner regeringen også de sidste 25%.

Det sker bare som en kollektiv straf, der rammer alle kommuner. Også dem, der har fulgt regeringens direktiver til punkt og prikke!

Alt peger derfor på nødvendigheden af et oprør mod de rammer om den kommunale økonomi, som regeringen har lagt. Og uanset om det lykkes at rejse det eller ej, så er det en vigtig opgave for Enhedslisten at agitere for dette oprør, at prøve at rejse det. Dette udelukker slet ikke, at man som et led i kampen kan lave alternative budgetforslag. Måske kan man placere nedskæringerne på nogle stærkt synlige, gerne ”stats-provokerende” områder – hvor de ikke umiddelbart rammer almindelige, ikke-rige mennesker. (Afskaffelse af enhver snerydning og vejvedligeholdelse omkring f.eks. et kasserneområde forekommer således oplagt!) Eller man kan lave ”sammenbrudsbudgetter”, hvor kassen står rungende tom hen på efteråret - når der er gode udsigter til, at det er en ny regering, man skal presse til en rimelig løsning! Begge dele giver selvfølgelig kun mening i sammenhæng med, at man af al magt forsøger at mobilisere kommunens borgere omkring kravet om penge til den kommunale velfærd.

Men det er til gengæld meget uheldigt, hvis kampen pludselig kommer til at handle om, hvorvidt kommunalskatten skal stige eller f.eks. daginstitutionstaksterne hæves. I værste fald ender det i ’børnefamilierne mod de fattige’ eller ’de unge mod de gamle’. I stedet for at samle arbejderklassen om modstand, risikerer det at splitte. Og det flytter fokus væk fra dér, hvor det hører hjemme:

Drabet på den kommunale velfærd er et mord, som regeringen står bag. De forsøger bare at camouflere det som et selvmord. Dét cover up skal vi ikke hjælpe dem med.

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk